

[Kjeld Olesen.]
 tage disse ting, tælle dem sammen og selv personligt, fordi han har ansvaret, træffe den endelige afgørelse, ikke glimre ved sit fravær og skyde sig ind under, at han har travlt.

Den sidste bemærkning skal være om besøget i Kejsergade, hvor forsvarsministeren inviterede journalister ned i kælderen for at afdratisere tingene — sådan forstod jeg forsvarsministerens bemærkninger. Jeg synes, at disse sidste bemærkninger af forsvarsministeren ikke just er med til at skabe klarhed over alt det, vi her diskuterer. Tværtimod synes jeg, at forvirringen efterhånden er ganske total. Hvad er det, menige læsere af aviserne kan konstatere? De kan konstatere, at et stort apparat bliver sat i sving, fordi et tidsskrift nævner nogle bynavne. Det er den ene dag. Den næste dag eller næste dag igen kan de i de samme aviser læse, at forsvarsministeren har inviteret de tilstedeværende journalister ned i en kælder, og de kan i aviserne læse beskrivelser om kabler, om apparaturer, om særlige apparater, der bliver brugt til kodning, og jeg ved ikke hvad.

Jeg mener, at forsvarsministeren også her skulle have brugt en fornemmelse og en vurdering; hvis han havde gjort det, ville han have fundet ud af, at det gælder ikke bare, om jeg så må sige, om at have det tekniske i orden, men der findes over hele landet en del borgere, som følger disse ting med ikke ringe interesse, og der må ligge en opgave i at medvirke til, at disse borgere ligesom forstår, at der er lidt fornuft i tingene. Med den sidste bemærkning af forsvarsministeren om, at det var for at afdratisere, man tog journalisterne ned, kan jeg godt forstå det, hvis folk rundt omkring er forvirrede, og jeg må have lov til at gøre den bemærkning, at der er noget, der tyder på, at der er en person, som har været meget inde i denne sag, som heller ikke er uden denne egenskab.

Aksel Larsen: Efter denne debat er der et spørgsmål, som ikke er blevet blot nogenlunde klart besvaret, og som jeg gerne vil have lov til at stille og begrunde.

Jeg vil først takke justitsministeren, fordi han tager hele ansvaret for efterretningstjenestens og politiets handlinger i de sager, der har været omtalt her. Jeg kunne dog

godt tænke mig at vide, om han også tager det fulde ansvar for, at der er foretaget ransagninger, uden at politiet har dokumenteret, at det havde dommerkendelse.

Herom sagde statsministeren, at den sag var i orden, men han beklagede, at politiet havde glemt dommerkendelserne hjemme. Jeg tillader mig at sige, at det ville have været betryggende, hvis vi havde fået en regeringserklæring om, at de pågældende politifolk har fået en meget streng irettesættelse og er blevet oplyst om, at gentager dette sig, er det afsked på gråt papir og tiltale. Det kan ikke være sådan, at nogle folk kan komme til en lukket dør og sige: vi er politiet, og vi har en dommerkendelse; den ligger hjemme, men I skal få den i morgen. Vil I så lukke op. Det gælder ikke.

Til forsvarsministeren vil jeg sige, at jeg er da ganske klar over, at man må have en efterretningstjeneste, i særdeleshed en militær, men jeg kan ikke tro, at forsvarsministeren mener, at efterretningstjenesterne behøver at optræde så tåbeligt, som de har optrådt i en række forhold, der også har været omtalt her i dag.

Men derefter til mit spørgsmål. Jeg ønsker at vide: hvorfor skyder regeringen småfugle med så store kanoner, som den har anvendt i den senere tid? Småfugle. Om det så er sangfugle eller gråspurve, vil jeg lade andre afgøre. Men denne voldsomme kanonade om disse forholdsvis små spørgsmål må overraske. Man må tænke på, at de oplysninger, som man laver kanontordenen om, er oplysninger, som var offentlig kendt i forvejen, eller som enhver kunne kende. Der er, så vidt jeg kan se, ikke blevet afsløret noget. Og så kan forsvarsministeren komme og sige, at ved at fotografere et radaranlæg kan man konstatere, hvor stærk radaren er. Når det er sådan, at man fra satellitter, der svæver ude i rummet, kan fotografere ting så små som en tændstikæske nede på jorden, tror jeg nok, at et postkort af Anholt havn med radartårnet i baggrunden ikke kan være særlig farligt.

Men det, der får mig til at stille dette spørgsmål, er navnlig statsministerens tale her. For den var jo uhyre alvorlig, den var helt oppe i højderne, ikke mindst da han talte manende om faren fra dem, der med ulovlige midler vil omstyrte samfundsordenen. Jeg troede, statsministeren vidste,